

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Gf.II.20.128/2024/7/I.

A felperes: Felperes1

(Cím1)

A felperes képviselője: dr. Czike Gábor Iván

(Cím6)

Az alperes: Alperes1

(Cím2)

Az alperes képviselője: Palotai Ügyvédi Iroda

(Cím7;

ügyintéző: dr. Palotai Beáta ügyvéd)

A per tárgya: gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének
megállapítása

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Tatabányai Törvényszék

18.G.40.106/2022/61.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes, 62., 64. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 60.000,- (Hatvanezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

I.

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított releváns tényállás szerint az gazdasági társaság1 (korábbi nevén: társaság1) – a továbbiakban adós – önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője volt az alperes 2009. szeptember 8. napjától 2019. augusztus 30. napjáig. Az adós 2019. január 1. napjától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A 2018. évi beszámoló szerint az adós 393.194.000,- Ft forgóeszközzel (6.000.000,- Ft készlettel, 378.213.000,- Ft követeléssel és 8.981.000,- Ft pénzeszközzel) rendelkezett, rövidlejáratú kötelezettsége 427.604.000,- Ft volt. Az adóssal szemben az alperes ügyvezetősége alatt a 2018. július – augusztus – szeptember havi időszakra adóellenőrzés indult áfa adónemben, ami további 6.422.000,- Ft adóhiányt állapított meg. Az adós adófolyószámlája 2019. január 1-én 791.490,- Ft tartozást, 2019. augusztus 30. napján 4.310.150,- Ft tartozást mutatott.

[2] A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben (2019. január 1. és 2019. augusztus 31. között) az alperes a társaság bankszámlájáról felvett készpénzben 87.245.000,- Ft-ot, melyből a házipénztárba került 84.745.000,- Ft.

[3] Az adós tagjai 2019. augusztus 30-án üzletrészeiket 10-10 Ft vételár ellenében értékesítették tanúl és Személy1 részére, egyidejűleg az alperes lemondott ügyvezetői tisztségéről, arra hivatkozással, hogy nem tud hatékony hitelezői érdekvédelmet biztosítani. Az üzletrész átruházása során – meghatalmazás alapján – az alperes képviselte a tagokat. Az üzletrész átruházása előtt üzletrész felosztásáról hozott a taggyűlés döntést, melynek jogi hátterében az adós működésének súlyos pénzügyi zavarára utalt. Az üzletrész átruházásakor az adósnak nem volt befektetett és forgóeszköze, s nem került sor vagyonelem átadásra. tanúl az adós megszüntetésében való közreműködését ajánlotta fel, de csak a felszámolás költségeiről nyújtott tájékoztatást az alperesnek. Később – 2019. október 24-én – az alperes átadta az adósra vonatkozó és e napon a birtokában lévő iratokat tanúlnak, aki azt tételes és tartalmi ellenőrzés nélkül átvette.

[4] Az adós ellen indult felszámolási eljárás kezdő időpontja 2022. január 14. napja. 2023. március 14. napján az adós törlésére került sor. A felszámolási eljárásban –

egyedüli hitelezőként – a felperes jelentett be hitelezői igényt, melyet a felszámoló 38.635.790,- Ft összegben nyilvántartásba vett.

II.

[5] A felperes módosított keresetében (1. és 36. szám alatti irat) a csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes mind az gazdasági társaság l „f.a.” adós társaság volt vezetője az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, s ezzel okozati összefüggésben az adós vagyona 87.245.000,- Ft-tal csökkent.

[6] Kereseti tényállásként előadta, hogy az adós 2019. január 1. napjától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet objektív feltétele amiatt áll fenn, mert a 2018. évi beszámolóból megállapíthatóan az adós rövid lejáratú kötelezettségei (427.604.000,- Ft) meghaladták mind likvid pénzeszközei 8.981.000,- Ft-os, mind forgóeszközei (393.194.000,- Ft-os) értékét. Az adótartozás eredeti esedékességi időpontjának figyelembevételével az adós beszámoló szerint 2018. december 31-én fennálló rövid lejáratú kötelezettségeit növelte a 2018. harmadik negyedévi, utóbb megállapított 6.422.000,- Ft áfa hiány.

[7] Fennáll a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet szubjektív feltétele is, mert az alperes helyezte letétbe a 2018. évi beszámolót, így e helyzet felismerése tőle elvárható volt. Az adóbevallások valótlan összegű benyújtásáért is az alperes felel, így a később megállapított áfa hiányról is tudomással kellett, hogy bírjon.

[8] Ebben a helyzetben az alperes jogellenes magatartása az volt, hogy 87.245.000,- Ft-ot vett fel az alperes az adós számlájáról, de az nem igazolt, hogy a pénztárból és bankkártyával felvett készpénzt az adós érdekében használta volna fel. Az üzletrészek értékesítésekor (2019. augusztus 30-án) az adós már semmilyen vagyoni elemmel, így készpénzzel sem rendelkezett. A 2019. augusztus 30-i taggyűlési döntés ki is tért az adós súlyos pénzügyi zavarára. A felszámolás során az adós iratanyaga és vagyon nem került átadásra a felszámoló részére. A felvett készpénz felhasználása kérdésében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXXX. törvény (Pp.) 265. § (2) bekezdés b) pontja szerinti bizonyítási szükséghelyzet áll fenn, amit az a bíróság számára köztudomású tény is alátámaszt, hogy az alperes olyan személynek adta át az adós iratait, aki többszáz céget szüntetett meg, úgy, hogy nem adta át az adott cégek iratait a felszámolónak. Emiatt őt csak a pénzfelvétel vonatkozásában terheli a bizonyítási kötelezettség, azt kizárólag az alperes tudja igazolni, hogy a felvett készpénzt az adós érdekében használta fel. A házipénztárba bevételezett összegekről, azok kifizetések kifizetési bizonylatot kellett volna kiállítani a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.)15. § (2) és (3) bekezdése szerinti (teljesség és valódiság) alapelve szerint. Ennek hiányában a pénzfelvétel vagyonszőkenésként értékelendő. (Győri Ítéltábla Gf.IV.20.100/2022.)

[9] 2019. augusztus 30-án az adós tagjai egy köztudottan céghalmozó magánszemély és társa részére értékesítették üzletrészeiket jelképes vételár ellenében. Az értékesítés körülményei és az adós akkori vagyontalansága mind arra utal, hogy az alperes az

adós számlájáról felvett összegeket nem az adós érdekében használta fel, hanem azokat sajátjaként kezelhette. A felvett készpénz felhasználására az alperes által csatolt bevételi pénztárbizonylatok hiteles bizonyítékként nem vehetők figyelembe, azokon hiányzik az utalványozás és az ellenőrzés rovat kitöltése. Emellett 2.500.000,- Ft vonatkozásában az alperes még pénztárbizonylatot sem csatolt. A csatolt adófolyószámla adatokból pedig az állapítható meg, hogy az adós szerződéses partnerei – néhány kivételtől eltekintve – banki átutalással kérték a számlák megfizetését, ami a tartozások készpénzben rendezésére vonatkozó alperesi hivatkozás ellen szól. Az adós szerződéses partnerei vonatkozásában az alperes által kért NAV adatszolgáltatás sem igazolja azt, hogy a partnerek számlái kifizetésre kerültek.

[10] Az alperes alaki és érdemi védekezését - azon belül elévülési kifogását - egyaránt alaptalannak minősítette. Álláspontja szerint, ha az alperes a felvett pénzeket az adós hitelezőinek kielégítésére is fordította, az az összhitelezői érdekek szempontjából még értékelhető vagyonsökkenésként. A Kúria gyakorlata szerint a vagyonsökkenés akkor is bekövetkezik, ha egyidejűleg azonos összegű tartozás szűnik meg. (Kúria Gfv.VI.30.325/2021/6.) A felvett pénz alperes által állított adósi érdekű felhasználása nem igazolt. A felvett pénz felhasználása az Számv.tv. szabályainak megfelelő hiteles alapbizonylattal lenne igazolható. Az alperes azt sem igazolta, hogy az adós kikkel állt gazdasági kapcsolatban. Az alperes által csatolni kért online számlarendszer adatok sem alkalmasak erre, mert a rendszer csak 2018. július 1. napjától működik és csak az oda feltöltött adatokat tartalmazza, magukat a számlákat nem, az ott szereplő adatok a számviteli alapbizonylatok pótlására nem alkalmasak. Az adós érdekében történő felhasználást indirekt módon sem igazolja az, hogy egyedül ő élt hitelezői igénybejelentéssel, hiszen a hitelezői igény bejelentése a hitelező mérlegelésén múlik.

[11] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Alaki védekezésében az eljárás megszüntetését kérte, egyrészt arra tekintettel, hogy a felperes a kötelező perbenállás ellenére nem vonta perbe az őt követő ügyvezetőt (Személy2t) alperesként, másrészt arra figyelemmel, hogy a Pp. 176. § (1) bekezdés j) pontja és 176. § (2) bekezdés c) pontja alapján a keresetlevél érdemi elbírálásra alkalmatlan.

[12] Érdemben amiatt tartotta a keresetet alaptalannak, mert állította, hogy az adós az ügyvezetése alatt nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben és nem történt vagyonsökkenés. Az adós egy prudensen működő cég volt, azt a NAV vizsgálat során eljáró revizor lehetetlenítette el azzal, hogy az adós partnereit arról tájékoztatta, hogy az adós egy fiktív számlák alapján működő céghálózat része.

[13] Álláspontja szerint könyvszakértő bevonása nélkül az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete nem határozható meg. Ráadásul a felperes nem a főkönyvi adatokból dolgozott, a szerződésállomány, az üzleti levelezés nem került figyelembevételre. Az adós likviditásának megítélésénél nem vehető figyelembe a lemondását követően jogerőre emelkedett adóhatósági határozatban foglalt adótartozás. Azt viszont értékelni kell, hogy a NAV online számla adatai az adós gazdasági tevékenységének folytatását igazolják és a vevők teljesítései folyamatosan jóváírásra kerültek az adós bankszámláján. Még 2019. november 29-én és 2019. december 31-én is körülbelül kétmillió forint volt az adós számláján. Az adós új tagja (tanúl) vállalta az adós feltőkésítését a

MobilGo applikáció rendelkezésre bocsátásával. Az applikáció értéke is figyelembe veendő az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete megítélésénél.

[14] A pénzfelvételre és a felvett pénz felhasználására az adós érdekében került sor. A házipénztárhoz valóban csak ő fért hozzá, de azt, hogy vagyonsökkenés történt, a felperesnek kell bizonyítania. A felvett pénzből szerződéses partnerek, anyagköltség került finanszírozásra. Arra már nem emlékszik pontosan, hogy a kifogásolt készpénzfelvevételek mire lettek elkölthetve, de ha a házipénztárból a pénz kikerült, úgy minden esetben kifizetési pénztárbizonylat készült és a kifizetéseknek volt szerződéses vagy más okirati (jogalapi) bizonyítéka is. Ezek a könyvelő részére átadásra kerültek, majd a teljes könyvelési anyagot átadta tanúlnak, aki a „feljegyzés iratok átadásáról” elnevezésű dokumentumban ezt el is ismerte. Az építőiparban köztudomású, hogy a készpénzes fizetéseket részesítik előnyben, de az adós számlájáról utalások is történtek. A partnerek kifizetését, a felvett készpénz adósi érdekű felhasználását indirekt módon igazolja, hogy az adós felszámolási eljárásában egyedül a felperes hitelező. Életszerűtlen, hogy ha közel százmillió forint nem került volna kifizetésre, úgy a hitelezők nem jelentenék be igényt. A felperes legfeljebb az adós adószámláján 2019. szeptember 30-án fennálló 4.310.150,- Ft összegű adóhátralék (részben inkasszóval ez is megtérült) meg nem térült összege, illetve a később határozatokban megállapított 6.422.150,- Ft adóhiány iránt léphetett volna fel, de az adótartozás végrehajtásához való jog elévült 2023. június 30-án.

III.

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes, mint a törölt gazdasági társaság vezető tisztségviselője hitelezői érdeket sértő magatartásával okozati összefüggésben az adós vagyona 87.245.000,- Ft-tal csökkent.

[16] Az alperes alaki védekezését - kényszerű pertársaság hiányában - nem találta alaposnak. Az ügy érdemében megállapította, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése első fordulata szerinti vezetői felelősség törvényi tényállási elemei megvalósultak.

[17] Egyetértett felperes azon érvelésével, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet objektív és szubjektív feltétele fennállt 2018. december 31. napján. Kiemelte, hogy akkor is megállapítható a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, ha az adós akár egyetlen hitelező felé nem tudja az esedékes tartozását megfizetni, s erről a vezető tisztségviselő tud vagy tudhat (Győri Ítéltábla Gf.II.20.110/2022/11/I.). Annak tulajdonított döntő jelentőséget, hogy a 2018 évi beszámoló szerint 2018. december 31. napján az adós likvid vagyonát a rövid lejáratú kötelezettségek meghaladták, illetve az utóbb megállapított 6.422.000,- Ft adóhiány is eredeti esedékessége szerint volt figyelembe veendő. (BH2015.343., Győri Ítéltábla Gf.IV.20.100/2022/9.). Emellett értékelte azt is, hogy 2019. januárjában az adós bankszámlájának nyitó egyenlege tartozást mutatott és az adófolyószámla szerint is tartozása állt fenn az adósnak mind 2019. január 1. napján, mind 2019. augusztus 30. napján, amit likvid vagyon hiányában nem tudott kiegyenlíteni. A cégjegyzék pedig azt igazolta, hogy a készpénzfelvevételekkel érintett időszakban végrehajtási eljárás indult az adóssal szemben.

[18] A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet utóbb történő megszűnése nem igazolt. Ebből a szempontból a MobilGo applikációt és annak értékét irrelevánsnak

minősítette, mert az csak az üzletrész átruházása után kerülhetett az adóshoz, s e vagyoni elem nem is forgóeszköz. Az üzletrész átruházási szerződés 9. bekezdése igazolta, hogy az alperes által felvett pénzösszeg az üzletrész átruházásakor már hiányzott. A házipénztárhoz csak az alperes férte hozzá. Ebből következően a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben felvett készpénz az alperes vezető tisztségviselőisége alatt került felhasználásra. A felperesnek elegendő volt igazolni azt, hogy a bankszámla feletti rendelkezésre jogosult a kérdéses összeget a bankszámláról, illetve a házipénztárból kivette, annak mikénti felhasználását már az alperes tartozott igazolni. Az alperes felelősségét megalapozza az, hogy a felvett összegekkel nem tudott elszámolni. (Kúria Gfv.VI.30.072/2023/5. Győri Ítéltábla Gf.IV.20.100/2022/9.).

[19] Bírői tájékoztatás ellenére (24. számú végzés) az alperes a felvett pénzösszegek adósi érdekű felhasználását – mint mentesülésére alapot adó körülményt - nem bizonyította. A felvett pénzösszeg házipénztárba helyezése ezt nem igazolja. Az alperes által 39. sorszám alatt csatolt kimutatás csak összefoglaló jelleggel tartalmazta azt, hogy az abban szereplő összegek melyik szerződéshez, partnerhez kapcsolódnak, az kizárólag az alperes állításának tekinthető, a pénz felhasználása bizonyítékanak nem. Az alperes a kimutatásban foglaltak alátámasztására nem kérte a kimutatásban megjelölt cégek megkeresését. Határidőt kért a számlamásolatok beszerzésére, de sem a szerződéseket, sem a számlamásolatokat nem csatolta, s ezek elmaradása okát sem jelölte meg.

[20] Azt is csupán állította, de nem bizonyította, hogy a kimutatása szerinti számlák készpénzfizetési számlák voltak. A NAV által szolgáltatott számlaadatok szerint az adós üzleti partnerei (a gazdasági társaság2. kivételével) átutalással várták a számlák kifizetését. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet átutalásos számlái nem igazolják azt az ítéleti bizonyosság szintjén, hogy az adós a felvett készpénzt felhasználta, s mire használta fel.

[21] A vagyoncsökkenés ténye és oka emiatt 2.500.000,- Ft erejéig a bankszámláról történt készpénzfelvétel, míg 84.745.000,- Ft erejéig a likvid vagyon házipénztárból való kikerülése.

[22] Az alperesi bizonyítás sikertelenségével összefüggésben rámutatott, hogy az üzletrész felosztásáról szóló taggyűlési jegyzőkönyv az adós súlyos pénzügyi zavarát igazolja, e helyzetben az alperes fokozott gondossággal kellett volna, hogy eljárjon. Az alperes nem tájékozódott az üzletrész átruházása előtt tanúl személyéről, s az iratokat a 2019. október 24. napján kelt „feljegyzés iratok átadásáról” megnevezésű okirat szerint nem tételes iratlista vagy másolat készítése mellett, ráadásul nem az adott időpontban a cégjegyzékbe bejegyzett Személy2 ügyvezetőnek adta át. tanúl tanúvallomásából sem volt megállapítható, hogy mely iratok kerültek átadásra. Emiatt nincs bizonyíték arra, hogy a bevételi pénztárbizonylatok könyvelésre kerültek és nincs a számláról felvett készpénz felhasználását igazoló okirat. tanúl tanúvallomása sem tartalmazott a kereset szempontjából érdemi információt, nem tudott releváns vallomást tenni, még az időszakra sem emlékezett vissza (a későbbi COVID-19 járvánnyal hozta összefüggésbe az üzletrész átruházást), s nem tudott nyilatkozni az üzletrész átruházáskor fennálló kintlévőségekről és tartozásokról.

[23] A NAV adatszolgáltatása igazolta, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben az adós működött, gazdasági tevékenységet folytatott. Az összhitelezői érdek

szempontjából az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben történő tovább működése és e helyzetben további fizetési kötelezettség keletkezése akkor nem sérti a hitelezők érdekeit, ha alappal következtethető a működésből a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet megszűnése, illetve ennek hiányában a hitelezői veszteségek csökkenése. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben 2019. augusztus 30-ig az adós felperes felé fennálló tartozása mértéke a többszörösére növekedett (791.490,- Ft-ról 4.310.150,- Ft-ra). Az adósnak a felszámolás elrendelését megelőzően a Cstv. 57. §-a szerinti kielégítési sorrendet ugyan még nem kellett figyelembe vennie, de az adótartozás növekedése is az összhitelezői érdek figyelmen kívül hagyására utaló körülmény. Az alperes mentesülésére sincs kihatása a MobilGo applikáció alperes vezetői minősége megszűnése utáni - esetleges - átadásának. A felperes hitelezői igénye bejelentésre és nyilvántartásba vételre került, a megállapítási perben az elévülést nem lehet (és kell) vizsgálni.

IV.

[24] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, valamint a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet (Ükr.) 3. § (5) bekezdése és 4/A.§ (1) bekezdése szerint igényelte.

[25] Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 279. §. (1) bekezdésében és a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglaltak megsértésével - bizonyítás nélkül és az általa előadottakat figyelmen kívül hagyva - hozta meg az ítéletét. A valós tényállást nem tárta fel, általános jellegű indokolása nem felel meg a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó jogszabályi kötelezettség teljesítésének. Az indokolási kötelezettség megsértése pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó lényeges eljárási szabálysértés.

[26] A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet szubjektív feltétele vonatkozásában jogsértő az adóhiány utóbb történt megállapítását megelőzően annak elvárása tőle, hogy azt a 2019. július 3. napján elkészített és közzétett beszámolóban már szerepeltetnie kellett volna. Vezetői tisztsége alatt tudata nem foghatta át a fenti körülményt. Észrevételeiben az adóhatósági jegyzőkönyvi megállapításokat vitatta, észrevételei a beszámoló közzétételéig (2019. július 3.) nem kerültek elbírálásra, annak eredményéről vezetői tisztsége megszűnése miatt később sem értesült.

[27] Az elsőfokú ítéletben foglaltakkal szemben az általa felvett készpénz adós érdekében történő felhasználását direkt és indirekt bizonyítékok is alátámasztják. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta figyelembe venni és értékelni azt az érdektelen forrásból (a felszámolóbiztostól) származó indirekt bizonyítékot, hogy a felperes az egyetlen hitelező. A NAV adatszolgáltatás szerinti üzleti partnerek a számlák kiegyenlítését várták, de nem jelentettek be hitelezői igényt az adós felszámolási eljárásában, így nem lehet kétséges, hogy bár banki utalás helyett készpénzes fizetés útján, de követelésük megtérült. Ha valamelyik szállító a számla ellenértéket nem kapta volna meg, úgy az az életszerű, hogy követelését bejelenti a felszámolási eljárásban.

[28] A Pp. 373. §-a szerinti új (és direkt) bizonyékként kérte értékelni az tanúl által az elsőfokú ítélet kézbesítését (2024. május 3.) követően a részére átadott pendrive-ból a könyvelés által kinyert adatokat, melyek a felvett készpénz felhasználását igazolják, ami azt is cáfolja, hogy a felvett készpénzt sajátjaként kezelte.

[29] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és az alperes 60.000 Ft jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltségben marasztalását, illetve a Pp. 3. és 5. §-a szerinti alapelvi rendelkezések megsértésére figyelemmel az alperessel szemben pénzbírság kiszabását kérte.

[30] Arra hivatkozott, hogy a fellebbezés mind a döntés érdemét, mind az ítélet indokolását alap nélkül támadja. Az elsőfokú bíróság ítéletében kitért a felek által bizonyítandó minden tényre és a bizonyítás sikerére-sikertelenségére. Több alkalommal adott erről tájékoztatást, egyértelműen meghatározva, hogy a peres feleknek mely törvényi tényállási elemre áll fenn bizonyítási kötelezettsége és kit terhel a bizonyítás sikertelensége, így egyértelművé tette, hogy az alperesnek a mentesüléséhez mit kell bizonyítania. Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének objektív és szubjektív feltételét igazolta a 2018. évi beszámoló és az adóellenőrzés során feltárt adóhiány. Ennek ellenkezőjét az alperes az elsőfokú eljárás során nem bizonyította, és fellebbezése sem tartalmaz ezeket cáfoló bizonyítékot. Az elsőfokú ítélet önmagában a 2018. évi beszámoló alapján megállapította a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennálltát. Ehhez az adóhiányt - melyről a valótlan tartalmú bevallások miatt az alperesnek tudnia kellett - hozzá kell számítani. Azt a helyzetet pedig maga az alperes okozta, hogy lemondása miatt az adóigazgatási eljárásban már nem tudott már jogorvoslattal élni.

[31] A vagyonsökkenés is bizonyított. A felvett készpénz - összhitelezői érdekeknek megfelelő - felhasználását hitelt érdemlően és tételesen nem bizonyította az alperes. Lemondásakor vagyon már nem volt, a felvett készpénzből az adótartozás rendezésére nem került sor, s annak jogszerű felhasználását semmi nem bizonyítja. A pendrive-ról kinyert adatok az elsőfokú eljárásban az alperes önhibájából nem kerültek csatolásra, azok a Pp. 373. § (2) bekezdés értelmében nem vehetők figyelembe. Azokat tanúltól – aki tanúként is meghallgatásra került – az alperes az elsőfokú eljárás során is beszerezhetette volna. Az alperes fellebbezéséhez csatolt nyilvántartások (szállítói nyilvántartás, vevői nyilvántartás, pénztári nyilvántartás) a bizonyítandó tények igazolására alkalmatlanok, nem igazolják a felvett készpénz konkrét felhasználását különösen nem tételes jelleggel.

V.

[32] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[33] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 370. § (1) bekezdése korlátai között – a Pp. 371. § (1) bekezdése a-d) pontjaiban megjelölt tartalmi követelményekkel összefüggésben előadottakra figyelemmel – bírálta felül. Erre tekintettel az eljárásjogi felülbírálat az indokolás, míg az anyagi jogi felülbírálat az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás teljességének, illetve a bizonyítás eredményének okszerű mérlegelésének (Pp. 279. § (1) bekezdés, Pp. 369. § (3) bekezdés a) pont) és az elsőfokú bíróság által így megállapított

tényekből levont jogi következtetések helyességének (Pp. 369. § (3) bekezdés c) pont) vizsgálatára szorítkozott.

[34] Miután a másodlagos fellebbezési kérelem az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult, az ítéltábla is ezt vizsgálta elsődlegesen. Az elsőfokú ítélet valóban nem tért ki az alperes által – indirekt bizonyítékként – megjelölt és igazolt körülményre, hogy az adós felszámolási eljárásának egyetlen hitelezője a felperes volt. E hiányosság nem képezte a másodfokú felülbírálat akadályát. Egyebekben az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, a Pp. 346.§ (5) bekezdése nem csorbult. Iratellenesen hivatkozott arra az alperes, hogy nem vizsgálta és értékelte az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet szubjektív feltétele körében azt, hogy az adóhiány megállapítására lemondását követően került sor. Az elsőfokú bíróság a 6.422.000 Ft összegű adóhiányt nem csupán a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet objektív feltétele fennállta bizonyítékaként vette figyelembe (elsőfokú ítélet [56] bekezdés), de a szubjektív feltétel körében is értékelte. (Elsőfokú ítélet [59] és [60] bekezdés). Kitért arra is, hogy a vezető tisztségviselő a tőle elvárható gondos magatartás mellett folyamatosan figyelemmel kell, hogy kövesse az adós gazdálkodását, s mivel az alperes nem a jogszabályoknak megfelelően vallotta és fizette be az adót, észszerűen előre láthatta, hogy adóhiány fog felmerülni.

[35] Az anyagi jogi felülbírálat körében előjáróban arra mutat rá az ítéltábla, hogy csak az elsőfokú eljárás során már rendelkezésre állt adatok alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet és az utólagos bizonyítás Pp. 373. § szerinti feltételei hiánya miatt nem vette figyelembe az alperes által a fellebbezéshez csatolt bizonyítékot. A Pp. 373. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezésben és a másodfokú eljárás során – a (2) - (5) bekezdésben foglalt kivételekkel – utólagos bizonyításnak nincs helye. Ez alóli kivétel a Pp. 373. § (3) bekezdése szerint, hogy a fél akkor terjeszthet elő új bizonyítási indítványt, illetve bocsáthat rendelkezésre további bizonyítási eszközt, ha az a (2) bekezdés szerinti tény (azaz új tény) bizonyítására, vagy keresete, ellenkérelme alapjául korábban hivatkozott tény bizonyítására szolgál, feltéve, hogy az önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a tudomására, vagy keletkezett. Az alperes által csatolt mellékletek nem számviteli alapbizonylatok, azok csupán az adós belső könyvelése szerinti pénzügyi nyilvántartásnak minősülnek. Mint könyvelési adatok az alperes által már korábban is hivatkozott tény bizonyítására szolgálnak. Azok (illetve az azokban szereplő adatok) nem az elsőfokú tárgyalás berekesztését követően keletkeztek, s az nem állapítható meg, hogy azokhoz az alperes önhibáján kívüli okból jutott hozzá csak az elsőfokú ítélet meghozatalát követően. Önmagában az alperes azon előadása, hogy tanul csak a fenti időpont után bocsátotta ezeket az adatokat az alperes rendelkezésére, nem alkalmas az önhiba hiányának igazolására, annak bizonyítására, hogy az alperes ezirányú, kellő időben tett megkeresése esetén azokra az elsőfokú eljárásban ne hivatkozhatott volna. A felperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal szemben az utólagos bizonyítást lehetővé tevő helyzet hiánya önmagában nem alapozza meg pénzbírság alkalmazását.

[36] Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges körben a tényállást feltárta, azt helyesen állapította meg. Abból a bizonyítékok Pp.279.§-ban foglaltaknak megfelelő, okszerű értékelésével következtetett arra, hogy a Cstv.33/A.§ (1) bekezdése szerinti felelősségi tényállás első fordulata megvalósult, mert a felperes eleget tett bizonyítási kötelezettségének, míg az alperes a 24. sorszám alatti végzéssel meghatározott bizonyítási kötelezettségének nem tudott sikerrel eleget tenni. A fellebbezés és a már az elsőfokú

eljárásban is rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az ítéltábla az elsőfokú ítélet megváltoztatására nem látott okot.

[37] A Cstv.33/A.§ (1) bekezdése szerinti felelősségi tényállás első fordulata tényállási elemeiből a felperesi és az alperesi legitimáció nem volt vitatott. A konjunktív tényállási elemek közül a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet objektív és szubjektív feltételei fennálltára, az ebben a helyzetben tanúsított a hitelezői érdekek figyelembevételét sértő (jogellenes) ügyvezetői magatartásra, valamint az adósi vagyon ezzel ok-okozati összefüggésben bekövetkezett csökkenésére a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű értékelésével következtetett az elsőfokú bíróság. Az alperes volt az, aki nem számolt el a felvett pénzösszeg sorsával.

[38] A Pp. 266. § (3) bekezdése értelmében a bíróság a törvényes vélelmeket – ideértve a jogszabály szerint az ellenkező bizonyításáig valónak tekintendő körülményeket – hivatalból veszi figyelembe. (Kúria Pfv.30.111/2023/3. [47] bekezdés, [50] bekezdés) A felperes 36. sz. beadványában utalt a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésére, de annak alkalmazási feltételei nem álltak fenn. Az alperes vezetősége alatt a beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettségének eleget tett. A Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d) pontja szerinti kötelezettség a felszámoló irányába már nem őt terhelte. Kifejezett törvényi rendelkezés hiányában az nem teszi alkalmazhatóvá a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltakat, ha az alperes ügyvezetői tisztségéről történő lemondás időpontjában nem vagy nem az új ügyvezetőnek adja át az adós iratait. Az alperes lemondásakor - a cégnyilvántartás adatai szerint - még nem volt az adósnak új ügyvezetője. Az iratok átadásának okirattal igazolt időpontjában pedig (2019. október 24.) Személy2 ügyvezetői jogviszonya már nem állt fenn, mivel az 2019. október 14. napján megszűnt. Emiatt a perbeli tényállás mellett az adósi iratok és vagyon átadására vonatkozó kötelezettség az alperest az új tagok felé terhelte.

[39] A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak alkalmazása hiányában a bizonyításra a perbeli esetben a Pp. 265. § (1) bekezdése volt irányadó.

[40] A vezető tisztségviselő alapvető kötelezettsége az adós vagyonával való elszámolás a tagok és a hitelezők (illetve felszámolás elrendelése esetén a felszámoló) irányában (Kúria Gfv.30.188/2020/4. [49] bekezdés). Emiatt helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy nem a felperesnek kellett bizonyítania, hogy pontosan mi lett az alperes által elismerten felvett készpénz sorsa, elegendő volt annak igazolása, hogy a bankszámla felett rendelkezni jogosult alperes a pénzt kivette és annak felhasználása nem ismert (Kúria Gfv.VI.30.072/2023/5. [31] bekezdés). Mentessége érdekében a Cstv. 33/A. § (4) bekezdése és a bizonyítás általános szabályai szerint (Pp. 265. § (1) bekezdése alapján) az alperesnek kellett igazolnia azt, hogy az általa felvett pénzt az adós működésének fenntartására fordította. Az alperes ezt nem tudta igazolni.

[41] Helyesen tulajdonított annak jelentőséget az elsőfokú bíróság, hogy az adós számlájáról felvett összegek vonatkozásában 2.500.000 Ft-ról bevételi pénztárbizonylat, a különbözeti 84.745.000 Ft vonatkozásában pedig a házipénztárból való kikerülést és az adós további működéséhez szükséges vagy a lejárt tartozások csökkentésére irányuló felhasználást igazoló bizonylat nem áll rendelkezésre. Azt figyelembe véve, hogy az üzletrész

értékesítésekor a vagyon már nem volt meg és a házipénztárhoz kizárólag az alperes férthozzá, nem csak a vagyonsökkenés, de az ok-okozati összefüggés is igazolt.

[42] A teljesség kedvéért mutat rá az ítéltábla, hogy a bizonyítási teher ettől eltérő, akként történő értelmezése sem adna alapot az elsőfokú ítélet megváltoztatására, ha a felperes tartozott volna igazolni a felvett pénzek adósi működéstől eltérő célra felhasználását is. Bizonyítási szükséghelyzet a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése feltételei hiányában is fennállhat. Erre a felperes hivatkozott is keresetében. Az nem volt vitatott, hogy az alperes vagyoni elemet nem adott át az adós új tagjainak és az adós iratai a „cégtemető” tevékenységet folytató tanúl részére tételes iratjegyzék nélkül kerültek átadásra. Ezzel az alperes maga idézte elő azt a helyzetet, ami a felperesi bizonyítás sikerét megghiúsította annak vizsgálatában, hogy az alperes a felvett összegeket mire használta fel. Az ebből eredő bizonyítási szükséghelyzet a vagyonsökkenés és az ok-okozati összefüggés vonatkozásában egyaránt fennállt. (Pp. 265. § (2) bekezdés c) pont) Ennek ellenkezőjét az alperes nem valószínűsította. Erre figyelemmel valónak kell elfogadni azt, hogy az alperes nem az adós gazdálkodása érdekében használta fel az adós számlájáról felvett összegeket (Pp. 265. § (3) bekezdés).

[43] A per adatai alátámasztották, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet objektív és szubjektív feltétele is fennállt 2019. január 1. napjától. Ezt a 2018. évi beszámoló önmagában megalapozza, de rendelkezésre áll számos ezt megerősítő peradat is. Ilyen az adott időszakban az adóhiány növekedése, a végrehajtás ténye, a bankszámla egyenleg alakulása, illetve később megállapított – de eredeti esedékessége szerint figyelembe veendő - 6.422.000 Ft adóhiány. A cégnyilvántartás adatai szerint az adós ellen 2018. november 20. napján indult végrehajtás 2018. december 6. napján került megszüntetésre, adófolyószámlája azonban folyamatosan hátralékos volt. A vizsgált időszakban (2019. június 11.) az adós ellen újabb adóvégrehajtási eljárás indult. A 6.422.000 Ft adóhiányt is helyesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság eredeti esedékessége szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet objektív és szubjektív feltételei fennállta megállapításánál. (BH 2015.343.)

[44] Önmagában abból a tényből, hogy az adós felszámolási eljárásában egyedül a felperes jelentett be hitelezői igényt, nem következik szükségképpen az, hogy felvett összegből az alperes által az adós kereskedelmi partnereinek követelése került kiegyenlítésre. A hitelezői igénybejelentés hiányának más racionális magyarázata is lehet. A 46. sorszám alatt csatolt NAV online számla adatok 23 vevőszámlával kapcsolatos adatai közül 4 számla nem a felperesre, hanem a gazdasági társaság²-re vonatkozott, a fennmaradó 19 számlából 16 (jellemzően nagyobb összegű) számla a gazdasági társaság³ számlája volt. Az alperes előadásával szemben éppen a számla kibocsátó és az adós között az adóvizsgálat során feltárt (számlagyári kapcsolatra utaló) összefüggésre figyelemmel nincs jelentősége annak, hogy egyéb hitelezői igény bejelentésére nem került sor a felszámolási eljárásban. (Keresetlevél 7/A, 7/B és 7/C alatti mellékletei) A NAV vizsgálata ugyanis gazdasági társaság³ esetében az adós részvételével működő, céghálószerű fiktív számlázást tárt fel.

[45] A készpénzben történő kifizetés ellen szól az is, hogy a 46. szám alatt felsorolt számlákban átutalásos fizetési mód került feltüntetésre (transzfer megjelöléssel). Kizárólag a lista nem felperesre, hanem a gazdasági társaság²-re vonatkozott elemei tartalmaztak készpénzes fizetést (CASH megjelöléssel). Azt pedig helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy az alperes által 39. sorszám alatt csatolt partnerszámlákra vonatkozó táblázat –

annak adatait alátámasztó könyvelési anyag, illetve egyéb adat hiányában – kizárólag az alperes ellenkérelemmel kapcsolatos tényelőadásának minősül.

[46] Önmagában a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben a továbbműködés ténye és azzal összefüggésben további tartozások generálása - a jogcímhez kötöttség miatt – nem bírt a kereset elbírálása szempontjából jelentőséggel, mert az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben történő indokolatlan továbbműködtetése és tartozások felhalmozása a Cstv. 33/A §. (1) bekezdése második fordulata alkalmazására ad alapot, a felperes pedig keresetét az első fordulatra alapította. Emiatt az ítéltábla az ezzel összefüggő okfejtést mellőzi az elsőfokú ítélet indokolásából.

[47] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[48] Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján a másodfokú eljárással kapcsolatban felmerülő költségeit maga viseli, egyúttal köteles megtéríteni a felperes által felszámított másodfokú költséget a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján.

Győr, 2025. január 16.

Dr.Ferenczy Tamás s.k.
a tanács elnöke

Dr.Mészáros Zsolt s.k.
előadó bíró

Dr.Kovács Zsolt s.k.
bíró